

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. július 14.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A MENNYEI ISTENTISZTELET ÉNEKE

Köszöntés igéje: Zsoltár 98,1-3a

Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja. Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megjelentette az ő igazságát. Megemlékezett az ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről.

Énekek: 150; 245

Lekció: Jelenések 5,8-14

Alapige: Jelenések 5,8-14

És mikor elvette a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborula a Bárány előtt, mindeniknél hárfák és aranypoharak lévén, jóillatokkal tele, amik a szentek imádságai. És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséteit: mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön. És látám, és hallám a királyiszék, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt; nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, amely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondotta: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké. És a négy lelkes állat monda: Ámen. És a huszonnégy Vén leborult és imádá az örökkön örökké élő.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a mennyei és a földi istentisztelet összekapcsolódhat mindig különösképpen is a gyülekezeti istentiszteletünkön, és köszönjük, hogy az énekszóban mondott imádatunkat, hódolatunkat is így tehattük. Itt vallhattuk meg

A MENNYEI ISTENTISZTELET ÉNEKE

---

a földi életben, milyen a mennyei dicsőség imádata, és mi is téged magasztalhattunk, magasztalhatunk. És olyan jó azt is tudni, hogy nemcsak itt a templomi közösségben a hétközi istentiszteleten, hanem hazamenve is bárhol, ahol vagyunk.

Áldunk téged, hogy az elmúlt úrnapi istentiszteleten szóltál arról, hogy mennyire nagy áldás a gyülekezet közössége. És köszönjük neked, hogy mi ennek átérezhetjük minden örömét valóban.

És azért is hálát adunk neked, hogy beteg testvéreink az otthoni csendben a betegágyon fekvé is, vagy ha kórházban kell lenniük, a kórházi ágyon fekvé is megtapasztalhatják, ki is vagy te számukra, és mit jelent a gyülekezet közösségének a szeretete.

Áldunk azért is, hogy ezen a héten is hangzik az ige a csendesheteken. Köszönjük neked, hogy felkészítetted az igeszolgálatot tartókat, elkészítetted azokat, akik elmentek a hetekre. És az előttünk állókra, a gyülekezeti hetünkre gondolva is hadd kérjük, készíts mindannyiunkat, készíts mindenkit, akinek ezen a nyáron ilyen módon is hallani kell a te szavad.

És köszönjük, azt is, hogy mi itt csendben lehetünk, békességben, pedig tudjuk, hogy milyen nehéz a háborús helyzet, az ott élő lelki testvéreinknek is mennyi baja és akár keserősége is lehetne. De hisszük, hogy ők is velünk együtt vallják, te még a bajokból is áldást hozol ki, hiszen „azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak”. Ennek az örömében, reménységében is szeretnénk téged imádni, neked hálát adni és másokért is így könyörögni.

Most szólj hozzánk személyesen, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Emlékszünk, hogy a köztársasági elnökünk hivatalba lépésének ünnepi ceremóniája egy istentisztelettel kezdődött a Kálvin téri református templomban, mert ő maga gondolt arra, kérte, hogy ha lehet, úgy indulhasson el ebben a politikai megbízásban, hivatásban, hogy annak az Úrnak, Istennek az áldását tudhassa maga mellett, akitől vette ezt a hivatást. Az ő személyes hitvallását is kifejezte az istentiszteletnek az egész léte.

Ugyanakkor épp a bibliai kijelentésből is látszik, hogy a mennyei istentiszteleten is az istentiszteletet nem azok végzik igazából és azok találják ki, akiknek a szolgálatáról, munkájáról itt hallunk, hanem az az Úr, akinek az istentisztelet zajlik a mennyei dicsőségben is. Az elmúlt úrnapi istentiszteleten hallhattuk, hogy éppen azért lehet a gyülekezeti istentiszteletnek is ilyen öröme.

Egy köztársasági elnöki beiktatáson még ünnepélyesebbnek tűnt. De most gondoljunk arra, hogy bármelyik hétközi vagy úrnapi istentisztelet, akár ha minden nap lenne Pasaréten nálunk is istentisztelet, ugyanazt mutatja meg, ugyanazt lehet átélni, amit ez a beiktatásos istentisztelet is mutatott. Ebben a földi életben mindent Istentől kapott hivatásként élhetünk meg, ezért az élet istentisztelete is mindig ott van az istentiszteletünk, minden istentiszteletnek az üzenetében. Ami itt zajlik, ez ünnepélyesebb és az élet istentisztelete is ugyanilyen ünnepélyes lehet, bárhol is van, akár betegágyon fekvé is.

Mi határozza meg a földi istentiszteletnek és az élet istentiszteletének a jellegét? Az az Úr, ugyanaz az Úr, akit a mennyben is a mennyei istentisztelettel ugyanígy imádnak. Ezért a bibliai üzenetben ma ezt nézzük, hogy ha a mennyei istentiszteletnek látjuk a jellegzetességeit – persze röviden, nem kell nagyon mélyen belemenni, mert

hasonlók, amiket mi is átélünk itt, teljesen ismerős kifejezések voltak, remélem, számotokra a felolvasott igeszakaszban, meg olvastátok is nem olyan régen –, a mennyei istentisztelet alapján, fényében zajlik a földi istentisztelet és az élet istentisztelete is.

Amikor a köztársasági elnökasszonyunk el is mondta, hogy ő mire gondolt, amikor így ilyen istentiszteletről elindulva akart beállni ebbe a hivatásba, szolgálatba, nekem nagyon tetszett, ahogy kiemelte, mert ő tudja, hogy majd Istennek kell neki számot adnia, hogy hogyan végzi ezt a politikai beosztást, hivatást. És ő ezt nem félelemmel mondta, hanem istenfélelemmel.

Az istentisztelet is ilyen mindig. Gondoljuk el, hogyha az Urat a maga dicsőségében élnénk át, hallanánk vagy látnánk itt és most, nem bírnánk elviselni. Hiszen Isten, akiről a Jelenések könyvében is olvasunk, olyan dicsőséges, hogy még a mennyei dicsőségben levő szolgálóra is igaz, hogy nem tudják igazán elhordozni azt a szentséget, ami körülveszi az Isten személyét és dicsőségét. Csak azért tudják elviselni ők is, mert ott van valaki, akiről énekelnek. És hallottuk: „megváltottál minket” – éneklük a Vének, az a huszonnégy Vén meg a négy lelkes állat, élőlény. Ott van a mennyei istentiszteletben is, hogy számukra is, akik a szimbolikus képpel kifejezve így vannak előttünk, az ő számukra is ott van a megváltás gondolata.

Majd látjuk mindjárt, hogy kikre is utal ez a szimbolikus kép. De meg akartam csak jegyezni, hogy számukra is, pedig ők ott vannak a mennyben, közel Istenhez, a trónhoz legközelebb a négy lelkes állat, élőlény van, meg ez a huszonnégy vén. De még ők is ezt éneklük, hogy méltó az a Bárány, aki megöletett, és megváltottál minket. Pedig emlékeztek, a mennyben levő angyalok nem is szorultak megváltásra. Az Ördög angyalai meg a Sátánnal együtt el fognak veszni mindörökre. Mégis felragyog az Istennek, Szentháromság Istennek a személye, akit tisztelhetnek a mennyben is, de nem félni kell tőle, hanem istenfélelemmel boldogan tisztelni.

Neked, nekünk itt Pasaréten is mit jelent a földi istentisztelet? Hogyan éljük meg az élet istentiszteletét. És elfogadjuk-e örömmel, vagy ha kell, nehezebben talán, mégis majd az Úr igéje hadd győzzön meg, hogy a mennyei istentisztelet egésze mennyire meghatározó a földi istentiszteletünk, meg az élet istentiszteletünk megélésében. Néhány példát mindjárt hallunk majd. A mennyei istentiszteletet vizsgáljuk meg – erről szól részletesebben itt a szakasz –, de közben mutat arra, amiről szóltam.

Mennyei istentisztelet. Különösen is szeretném kiemelni ebből az éneket. Hallhattátok itt, hogy új éneket énekel ez a huszonnégy Vén. Az éneknek a szövegét pedig ezek a kifejezések indítják: méltó vagy – kétszer is hallottuk. Méltó vagy – ez egy ünnepléses verses költői kifejezés. Ének, új ének. Mikor ez hallható, hogy új ének, a presbiterektől, a vénektől szólóan, a vének új éneket énekelnek. Akkor ebben benne van, hogy ha valaki vén, a szónak a hivatása értelmében, tehát valaki kapott egy presbiteri tisztséget, de általában a presbiteri tisztség a földi gyülekezeti életünkben is azt is jelenti, hogy életkorban is már előrehaladott valaki, de attól, hogy még életkorban előrehaladott, attól énekelheti nyugodtan az új éneket a mennyei istentiszteleten is.

A 4. és 5. részben, ahogy hallottuk is, a mennyei tróntermet látjuk, amely az egész világmindenség központja, ahonnan indul minden, mert ott van a Szentháromság Isten személye. Innen irányít mindent az Úr.

Az 5. részben került elő az Úr Jézus személye a megöletett Bárány szimbolikus képével, aki a Júda oroszlánja is. A Júda oroszlánja kifejezés is hordozza, hogy ő király. De a mennyei trónteremben azt látjuk, hogy a királyi széken az ül, aki az Alfa és az Omega, „aki van, és aki volt, és aki eljövendő”, a Szentháromság Isten atyai sze-

A MENNYEI ISTENTISZTELET ÉNEKE

mélye – hadd mondjam így – a Fiú miatt, és őtőle kapta meg ezt a hét pecséttel lepecsételt könyvtekerccset, és egyedül Jézus méltó, hogy elvegye.

És a 8. verstől kezdődően olvastuk ezt a szakaszt, hogy mi is történik, mit is lát, hall János, amikor ez a minősített, hihetetlen nagy méltóság ráruházott Jézusra, az Úr Jézusra. Jézus Krisztus által ural Isten mindent. De ezzel az Úr Jézus személyét akarta kiemelni meg az ő hatalmas művét, hogy ő Isten és a képekkel, a szimbolikus képekkel kijelenteni, hogy valóban ki is ő és mit tett, mit tesz, és mit készül tenni.

Ami nagyon bátorító, hogy ennek a leírása viszont már minősítetten is azokból a képekből táplálkozik, ami viszont a templomi istentisztelethez kapcsolódik. A trónterem, a királyi trónnal tehát tulajdonképpen egy templom, ahol istentisztelet zajlik, az istentisztelet központi része. Király, királyi trónterem, minden innen irányítatik, de közben valaki, akit az istentiszteleten imádnak.

És azt, hogy ez az istentiszteleti imádat mit is jelent, látjuk a leírásból, és közben ez a leírás segít megérteni, hogy akkor ki is az a valaki, akiről a kijelentés szól. Maguk a szimbolikus képek néha elég nehezen érthetők – remélem, ti is így tapasztaljátok – a Jelenések könyvében. De több ének is van. Majd ahogy haladunk a napi bibliaolvasásban, látni fogjuk, olvasni fogjuk az igéből. Az énekek, amikor előjönnek ezek az énekek, azok mindig egy kissé magyarázzák is azokat az igazságokat, kijelentéseket, amiket a leíró képekben bemutat. Itt pedig különösen is igaz ez.

Két ének is, de közben ez a két ének egy egységet képez. Ennek a két éneknek az egységét az mutatja nagyon jól, hogy a keretét a lelkes állatok és a Vének tevékenysége adja. Figyeljétek meg, hogy mivel zárult a szakasz: „És a négy lelkes állat monda: Amen. És a huszonnégy Vén leborult és imádá az örökkön örökké élőt.” Közben pedig a 8. verstől olvastuk, hogy a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén kezdte el ezt az istentiszteleti éneklést. Mutatja tehát, hogy ami itt az istentiszteleten és különösen is az énekekben hangzik, zajlik, az Jézus személyét akarja kiemelni és az ő megváltó művét.

Csak nagyon egyszerűen elmondva, a négy lelkes állat – vagy az új fordítású Bibliában élőlény – az írásmagyarázók egyöntetű álláspontja szerint jelképezik szimbolikusan az élőlényeket, minden élőlényt. A huszonnégy Vén pedig az ó- és az újszövetségi hívő nép képviselői. A négy lelkes állat és a huszonnégy Vén mennyei, angyali személyek szimbolikus képpel.

A huszonnégy Vén száma jön a tizenkét törzs, valamint a tizenkét apostol számából. De az istentiszteleti jelleg miatt más is fontos itt. Emlékeztek, Dávid király, amikor a Krónikák könyve kijelentése szerint elrendeli, hogy hogyan történjen majd az istentisztelet a későbbi templomban is. Majd csak Salamon építi meg a templomot, de Dávid minden elkészít, hogy a templom megépüljön, és még azt is Dávidon keresztül adta az Úr az ő népének, hogy majd a templomi istentiszteleten milyen rendben szolgáljanak a papok, a lévíták, az énekesek meg a többiek. És még megjegyezni is könnyű, mert a Krónikák 1. könyve 24. részétől kezdődik több részben is ennek a szakasznak a leírása: 24. rész, és itt a huszonnégy papi és lévítai rend. Majd nézzétek meg az ószövetségi kijelentésben a számokat, hogy az első kicsoda és a huszonnégyedik kire jut. A lévíták, a papok szolgálati rendje – huszonnégy. És ez a drága kép, ószövetségi kép benne van, hogy amint Dávid idejében, illetve Dávid által leírtan, de majd csak Salamon idejében lehet a templomban megtörténnie, de már amit Dávidon keresztül az Úr adott az Ószövetségben, a mennyei istentiszteleten is látjuk ezt.

Az ó- és újszövetségi hívő nép reprezentánsai tehát ez a huszonnégy Vén. Kezükben hárfák és énekelnek új éneket. Lehetne most így is mondanom, hogy ők a kán-

torok. Ők azok, akik vezetik úgymond a mennyei istentiszteletet az énekléssel és a hárfázással.

Ahogy most a 150. zsoltárt énekeltük, nem tudom, figyeltétek-e, hány hangszerrel énekeltünk. Nem tudom, valamelyikőtök nem érezte-e, hogy mit kell nekünk ezekről a hangszerekről énekelni? Elmondjuk, hogy milyen hangszerek mit csináljanak, most ebből nekem milyen lelki üzenet jön, miközben éneklek ezt a zsoltárt? De ha már voltatok úgy akár itt is nálunk, Pasaréten, hogy zenés áhítat, és a zenés áhítaton, ha hangszerek szólnak, azokat a hangszereket szinte kivétel nélkül mindig pasaréti gyülekezethez tartozó, vagy régebben tartozott lelki testvéreink szólaltatták meg. Közben a gyülekezet is énekelt, legutóbb is, és a kórus is énekelt.

Istentisztelet. A mi istentiszteleteinken leggyakrabban az orgona szólal meg, mint hangszer. Vannak olyan istentiszteletek, ahol az orgona mellett más hangszer is megszólal. Lásd a mi zenés áhítatainkon sokféle hangszer.

Szól a hangszerekkel kísért ének, új ének. És ez még nem volt elég. Hanem utána megszólaltak a tízezerszer tízezer létszámhoz tartozó angyalok. Ez egy költői túlzás. Ki lehet számolni, hogy mennyi tízezerszer tízezer meg ezerszer ezer, de ez azt akarja mondani, hogy megszámlálhatatlan sok angyal. Angyalok kórusa.

Amikor te is énekelsz itt a gyülekezet közösségében, szoktál-e arra gondolni, hogy de jó, hogy mások is énekelnek, mert az én hangom nem biztos, hogy olyan szép. Az biztos, hogy az angyalok kórusával nem mernék versengeni, mert a mennyei dicsőségben angyalok kórusa zeng. Igen ám, de ez ugyanolyan tökéletes és szép, mint ahogy a földi istentiszteleten, akkor is, ha szépen énekel valaki, akkor is, ha kevésbé szépen.

De az angyalok kórusa még mindig nem elég, mert elmondja, hogy minden teremtett állat. Mennyben – megint ott a menny –, földön, föld alatt, vizekben énekel. És emlékeztek, hogy a Filippi levél 2. részében, amikor az 5. verstől kezdődően Pál apostollal a Szentlélek leírhatja, hogy az Úr Jézus micsoda megaláztatást szenvedett el azért, hogy valóban Megváltónk legyen – megöletett Bárány itt a képpel –, de utána micsoda felmagasztaltatásban lett része. Akkor az is le van írva, hogy akkor minden térd meg fog hajolni ama napon. Akkor ott az Úr Jézus eljövételére utal a Szentlélek Pál apostolon keresztül. Ama napon minden térd meg fog hajolni, még azoké is, akik gyűlölték Jézust. Hadd mondjam így: még a Sátán és az angyalai is kénytelenek lesznek elismerni, hogy kicsoda az a megöletett Bárány. Ama napon.

Itt viszont az van előttünk, hogy minden élőlény már most is. Nemcsak majd ama napon, már most is ezt a dicsőséges Urat imádja. Kicsoda tehát Jézus? Különösen is kicsoda a megöletett Bárány, akinek a személye aztán megmutatja, hogy kicsoda is az a trónon ülő isteni személy? És ki is az a Szentlélek? Aki szintén ott van a szimbolikus képekkel kifejezve. De most az Úr Jézus személyére koncentrálna ki is ő? Mit is tett? Ez a mennyei istentisztelet drága énekeiből különösen is hallatszik.

Amikor pedig a lelkes állatok az áment kimondják, itt a végén, az istentiszteleti dicsőítő imádat, ének végén, a huszonnégy Vén mit tesz? Így van: „leborult és imáda az örökkön örökké élőt”. Hangzik az ámen, de közben a huszonnégy Vén leborul és imádja az örökkön örökké élőt.

Itt a vége az istentiszteleti éneklésnek, úgymond, keretbe foglalva, de ami történik, ez viszont azt mondja, hogy ez folytatódik, tulajdonképpen az imáadás az kifejezi azt, hogy erre méltó ez az Úr.

Vajon miért fontos ez? Miért akarta az Úr Jánosnak kijelenteni? Aki, emlékeztek, Pátmosz szigetén száműzetésben van, és csak megjegyzem, az is lehet, hogy ő

teljesen egyedül volt hívó emberként ott a száműzetésben. Az is lehet, hogy voltak más hívó testvérei is száműzetésben, akkor már lehettek ketten, hárman ők is. De hadd mondjam, lehet, hogy egyedül volt. Az biztos, hogy amikor ezeket a kijelentéseket kapja az Úr napján, emlékeztek, tehát az Úr napja. Én azért szeretem így mondani, hogy az Úr napja, mert a vasárnap is szép a magyar nyelven, csak nekem az Úr napja lelkiekben még nagyobb kijelentést hordoz a jelentés miatt. Az Úr napján egyedül van János, amikor ezeket a kijelentéseket kapja. És amikor ő ezt látta és hallotta, a szavát az angyalok énekének. Szeretném kiemelni ezt: látta és hallotta a szavát – a képpel élve. Ő lát is, hall is, de a szóra vonatkozóan is vonatkoztatható ez.

Az jut eszembe itt, hogy engem is föl lehet ismerni, amikor éneklek – remélem –, hogy én éneklek. És remélem, nemcsak a hangom miatt, hanem az arcomat is, ha látják, hogy egy szomorú, bűnbánó éneknél, ha esetleg nekem is könnyes a szemem, mert megszólított a bűnbánó énekek a sora. Vagy amikor az Urat dicsőítő ének hangzik akár a kórusban is, mert én is énekelhetek a kórusban is, ott meg örvendező arccal. És most képzeljétek el, hogy akár még hitetlen is, egy hitetlen, de ha többen is bejönnek a közösségünkbe és látják, hogy hogyan éneklünk. Halljátok? Látják, hogy hogyan éneklünk – ezt kezdtem mondani. De közben az éneklésnél szoktuk mondani, azért fontos hallani is, meghallani azt, hogy mit éneklünk. De látni, hallani, ez a földi istentisztelet, hiszen magunkról beszélünk. De a mennyei istentiszteleten is ugyanez van: lát és hall János. Csak ott az angyalok kórusát, az ő szavukat.

Pedig egyedül van. És hallottuk az úrnapi istentiszteletben, hogy ezért az Úr micsoda kincset adott nekünk a közösségben, a gyülekezetben. És akkor gondoljunk arra, hogy akiknek leírja János ezeket a kijelentéseket, azok a hét gyülekezet, az Isten népe. Mi is benne vagyunk, mert mi most olvassuk meg hallgatjuk az igehirdetésben. Ha ketten vannak csak hívó emberek, mondjuk egy férj, feleség egy missziói helyen, ahol még senki nem tért meg, akkor a férj, feleség, mint házastárs gyülekezete egy missziói területen. Ha hárman vannak, mert gyermekük született és már ő is nagyobb, akkor már hárman vannak.

A hét gyülekezet a földön él, nem a mennyben van. Ott a Vének vannak, a lelkes állatok, az angyalok. Arról van szó, hogy a földön, ebben a földi életben élő gyülekezet, akik nemcsak istentiszteleten vesznek részt, hanem ők is hozzánk hasonlóan ebben a világban élnek. És emlékeztek, hogy kísértést szenvedtek. Vagy azért, mert csábította őket a világ, vagy üldöztetést szenvedtek, akkor meg az volt a veszély, ha ragaszkodunk az Úrhoz, szeretjük őt, akkor lehet, hogy kivégzik édesapát, nagyapát vagy az egész családot. Nem fogják eltűnni, hogy az 1. században Domitíanus császárnak az imádatát megtagadjuk.

Vigaszra, bátorításra, volt, hogy intésre szorultak a gyülekezetek ebben a világban élve. Néha még az istentiszteletüknek a hogyanjában is voltak problémák, ez látszik a 2-3. részből, mert a földi istentiszteletükben voltak apró hibák, amik miatt nem volt annyira szent az az istentisztelet, helyre kellett állni valamiben. De akkor is a mennyei istentiszteletet ők is hallhatják, láthatják, mert Jánossal leíratta az Úr. A mennyei istentisztelet szól a földön élő Úr népének. Akkor is, ha valaki egyedül van, mint János volt az Úr napján. Neki akkor minősítetten akarta az Úr megmutatni, hogy ki is vagyok én.

És mit hallhattak, mit láthattak az énekekből, az új énekből? Hogy azért uralkodik a trónon ülő olyan hatalmasan és dicsőségesen, mert a megöletett Bárányon keresztül gyakorolja az ő isteni hatalmát királyként. Isten, aki méltó az istentiszteletre,

imádatra. Mert ez a király, akin keresztül gyakorolja a hatalmat, győztes. Győzött. Mindenek felett győzött. Az ő győzelmét azzal mutatja be, hogy Jézus király, és ő is méltó arra, amire Isten, hogy imádják és tiszteljék az istentiszteleten.

Hogy győzött Jézus? Úgy, hogy megöletett Bárány lett. Megöletett – az itt szereplő szó a Jelenések könyvében arra utal, hogy kivégzik, megölik az áldozati állatot. Ez a szó elsődleges jelentése, gondolata. Jézus is, amikor kereszthalált halt, akkor ugye az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét. Jézus megölettetése ugyanakkor még látszólag teljes veszteség, hiszen ő vesztett. Hát, akit kivégeztek a kereszten, az nem lehet győztes! De közben pontosan így győzött. És az ő győzelmét abban, hogy megváltott minket. És még a mennyei dicsőségben is ez a megváltó mű igaz. Hát még a földön!

De itt a hangsúly a megváltásnál és az istentiszteleti jellegből, meg az ének jellegéből adódóan azon van – új ének, hallottuk –, hogy mire is váltottál meg minket. Királyokká és papokká lettünk. Fontos, hogy a bűntől, a kárhozattól, az ördög minden hatalmából megszabadított, megváltott, de arra, hogy Isten királyi és papi népe legyen az övéi minden tagja és közössége. Nemcsak Izraelből, hanem halljuk itt, hogy minden népből, nemzetből. Így teljes az Úr népe. A huszonnégy Vén, mint képviselői az ó- és az újszövetségi hívő népnek szimbolikus képpel, ezek az angyali személyek, mutatják ezt, de az énekből még inkább hangzik ez a drága igazság. Izrael és a pogányok is az Úréi.

Az új teremtés csodája. A 4. részben a teremtő Isten imádata. Ott még nem szerepel a képben a megöletett Bárány, de a teremtésért Isten méltó az imádatra. A teremtés gondolata már ott is hordozhatja az új teremtés titkát. Itt az 5. rész alapján pedig a 4-5. rész együtt az új teremtés csodája. Új teremtés az Úr népe.

Mered-e ezt hinni? Akkor, amikor az 1. század gyülekezeteihez hasonlóan lehet, hogy neked is a Sátán azt akarja a lelkeddel elhíttetni, hogy te még nem vagy új teremtés. Nézd meg, hogy milyen vagy! Nézd meg, hogy még mindig nem vagy szabad ettől, meg attól, meg amattól! Nézd meg, hogy mennyi baj van még mindig az életedben! Hogy mondhatod te, hogy új teremtés vagy? Az Úr meg a mennyei istentisztelettel felragyogtatja, hogy de hát ő az újjáteremtő Úr, és ő az ő népének drága királya, főpapja. Helyreállította az övéit. Ez majd teljessé lesz az eljövetelekor, de ami fontos, hogy már most is.

Az új teremtésnek a csodája, az új ének kifejezéssel is. Az új ének, az mindig a szabadítás éneke is, az Isten ígéreteket beteljesítő munkáját megéneklő ének. Tehát valamit ígért Isten és már be is teljesítette.

És emlékeztek, hogy Jézus mit mondott a kereszthalálakor utolsó előtti kijelentésként? Elvégeztetett. Egyszer s mindenkorra. Ugye az ősi nyelven az a bizonyos perfektumi alak. Elvégeztetett. Minden elvégeztetett. Az ő eljövetele is tehát olyan biztos, hogy már elvégeztetett. Mindaz tehát, ami az ő eljöveteléig lesz e földi életben is, meg a mennyei dicsőségben az övéivel, ez elvégeztetett. Jézus mindent elvégzett. Hogy igaz legyen, amiről itt a mennyei istentisztelet szól.

Ezért fontos tisztázni valóban, hogy akkor a földön élő népe istentisztelete, ha e mennyei istentisztelet alapján határozható meg, és jellemezhető, akkor a földi istentiszteletünk mi is a legdöntőbb. Mi is a legdöntőbb? Nem is jó a kérdés, ugye? Rossz kérdésre nem lehet igazán jó választ adni. Nem azt kellene mondanom most, hogy mi a legdöntőbb, hanem ki a legdöntőbb. Minden istentiszteleten itt a gyülekezetben is, és majd az élet istentiszteletében is ki a legdöntőbb? Akiről a mennyei istentisztelet is mutatja. Az Úr Jézus.

A földön élő népeként az istentisztelet a mennyei istentisztelet alapján hihetetlen nagy bátorítást, vigasztalást jelenthet számunkra. A földi istentisztelet, minden földi istentisztelet, amit az Úr népe itt a pasaréti gyülekezetben is eltöltött együtt, ahol vannak énekek is, szól a zene is, halljuk az igehirdetést is, meg van imádság, áldás – most gondoljatok az istentiszteleti részekre az úrnapi istentiszteleten, vagy akár most is a hétközi istentiszteleten. Minden annak az előízét adja, ami a mennyei istentiszteleten már nekik sokkal magasztosabban valóság lehet. De közben nekünk is az, hiszen halljuk és látjuk, és meghatározza a földi életünk istentiszteletét. Bármikor, amikor ide jövünk a templomunkba és istentiszteleten veszünk részt, előízét kapjuk annak, ami már a mennyei dicsőségben is micsoda hatalommal bír, és micsoda ajándék.

Amikor meg Jézus eljön, csak annyi lesz a különbség, hogy akkor már nem e világi életben, nem e földi életben, mint istentisztelet együtt, hanem az új égen és az új földön istentisztelet. Ott már nem lesz probléma azzal sem nekünk sem, hogy az angyalok láthatatlanok. Ez a huszonnégy Vén, meg a négy lelkes állat az isteni trónban a mennyei valóság, a láthatatlan világ része. Most még nem látjuk, de az új égen és az új földön már látni fogjuk.

De ne feledjük el, hogy az az Úr van a földi istentiszteletnek is a középpontjában, akiről pedig megtudtuk az 1. részben, hogy ez az Úr itt van az övéivel. Az Úr Jézus, a dicsőséges Jézus a hét gyertyatartó között jár. Szentlelke és igéje által itt van az Úr Jézus. De ne feledjük azt sem el, hogy miközben itt van Szentlelke és igéje által a földi életben, bárhol is vagyunk, személyenként, mert a Szentlélek temploma a testünk, meg közösségként, ti a Szentlélek temploma vagytok, az élő Isten temploma vagytok, miközben ez így igaz, átéljük az Úr Jézus jelenlétét, de az istentiszteleten minősítetten. Ezért fontos: az istentisztelet az Úr népének az Úr napján közösségben együtt megadja azt a hatalmas kincset, ajándékot, ami a mennyei istentiszteleten is valóság. És ez nekünk is itt valóság lesz.

Pontosan ez az Úr csodája, hogy mi e világban élve, amelyre nézve Jézus, emlékeztek, azt mondta: Atyám, ne vedd ki őket e világból, én nem ezt kérem. Hadd maradjanak ebben a világban addig, amíg el nem jövök. Mit mondott Jézus? „És ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Addig itt vagyunk, ő is itt van.

De a földi istentisztelet mit is jelent? Hallottuk az úrnapi istentiszteletünkön is: „boldog, aki olvassa”. A Károli így mondja, hogy „boldog, aki olvassa”, az új fordításban „boldog, aki felolvassa”. A felolvasás az az istentisztelet részeként felolvasásra kerül, most is felolvasásra került. De az olvassa kifejezés is ugyanúgy megáll: „boldog, aki olvassa”. Csak mivel istentiszteleten hangzik, tehát már nemcsak azért boldog, hogy olvassa, ami itt kijelentetett, hanem átérezheti az Isten népe a földi istentiszteleten azokat a valóságokat, igazságokat, amiről olvasunk.

Az új ének, ami zeng a mennyei dicsőségben, meg az egész teremtet világ is ezt az istentiszteleti éneket zengi, amire aztán áment mond a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborul és imád, ez az új ének hirdeti, hogy Szabadító, Megtartó Jézus – ahogy mondtam –, beteljesedett minden.

Akkor hogy vagytok azzal, amikor lehet, hogy sírva imádkoztok vagy én is imádkozom egy-egy ígérete beteljesítésére várva az Úrnak? Hogy Uram, meddig kell még várni, hogy beteljesítsd azt az ígéretet? Vagy amikor olyasmi történik, amit nem értünk. Uram, ez most miért történt? És lehet, hogy tényleg sírva jövünk a templomba, és azért könyörgünk, hogy: – Uram, add, hogy olyan igehirdetést hallgathassak, ami megvigasztal, mert most nagyon háborog a lelkem. A legszívesebben annak örül-

nék, ha nem lenne senki más itt a templomban csak én, mert akkor hátha még személyesebben szólna nekem a te igéd. Tehát én jövök istentiszteletre, de mivel keserű a szívem, ezért arra várok, hogy Uram, szólj és... Érzitek, hogy itt nem azon van a hangsúly egy picit, hogy ki is az Úr, hanem hogy itt vagyok én, Uram, az istentiszteleten, én vagyok a fontos, nekem kell szólnod.

És mi történik ilyenkor? Mi történhet ilyenkor? Egyszer csak az orgonán megszólal egy dallam. Mert még el se kezdődött az istentisztelet, csak sírva, vagy ha nem sírunk, mert nem akarjuk mutatni a többieknek, hogy milyen szomorúak vagyunk, de ülünk és úgy keserű szívvel várva az Úrnak a csodáira, mert hát én most nem érzem a szabadítást, nem érzem, hogy beteljesített az Úr mindent. Minden ellene szól annak, hogy én valóban boldog legyek az Úrra tekintve a gyülekezet közösségében. De megszólal egy dallam és egyszer csak eszembe jut a szövege, mert egy énekdallam szól. Vagy megszólal egy zenedarab és egyszer csak elkezd az Úr azon keresztül is már munkálkodni.

A tápiószőlősi gyülekezetben az volt a jellemző, hogy mivel lelkipásztorunk Sipos Ete Álmos tiszteletes úr az újszilvási istentiszteletet úgy tudta csak befejezni, hogy nálunk pontosan 9-kor nem lehetett elkezdni, mert 8-kor volt Szilváson a kezdés és át is kellett érni Tápiószőlőszre, de olyan 9 óra 5-ig mindig volt idő énekelni. És az egyik néni, Esztike néni bement az énekszámot majd elkezdte az éneket és énekeltünk, néha két-három éneket is. Aztán amikor én lettem a kántor, akkor már volt, hogy én mondtam be az éneket és énekeltük. De Esztike néni is mindig úgy mondta be, hogy ez nem csak úgy jött, hanem tudatosan választva, hogy most ezt az éneket énekeljük, testvérek, és ezzel magasztaljuk az Urat, vagy ezzel szóljon az ő szava. Szólt az ének. Még nem kezdődött el az istentisztelet hivatalos része, de már szól az ének.

És akkor gondoljátok el, ha így is az Úr a földi istentisztelet révén, és még el se kezdődött, újra hadd húzzam alá, de bevon a mennyei istentisztelet valóságába. Ott az angyalok énekelnek, ott a huszonnégy Vén hárfázik meg énekel meg a lelkes állatok mondják ezt-azt, meg az egész teremtett világ imádja énekelve az Urat. És ott van az ő földi népe, ugyanezt éljük át.

Amikor pedig megszólal az Úr igéje, mert a református hitünknek és istentiszteletünknek a központjában az ige áll, emlékeztek, az is mekkora ajándék az Úrtól. Itt az ige úgy szólhat, hogy az énekeken keresztül a kijelentésben. Az istentiszteleten, az istentiszteletünkön az Úr Jézus személye és megváltó műve.

És gondoljátok el, háborús helyzet miatt Kárpátalján istentiszteletre menni az Úr napján. És lehet, hogy éppen az édesapánkat bevitték katonának és halljuk, hogy már ott is milyen életveszély van a háborús helyzet miatt, a front miatt. Kárpátalján jönnek össze istentiszteletre. Az 1. századi gyülekezeteknek is ilyen háborús helyzetek is voltak. Üldözött keresztyének jönnek össze istentiszteletre és tudják, hogy lehet, hogy meg fogunk halni, mert megfenyegettek bennünket, hogyha összejövünk, felrobbantják a templomot, vagy bejönnek és lelőnek bennünket, mert meg is fenyegettek. És jönnek. És lehet, hogy tényleg megölik őket, mert halljuk, hogy most is vannak mártírhálált halt keresztyén testvéreink. De az istentisztelet nekik is akkor is azt jelenti: ki az az Úr, akiről a mennyei istentisztelet is az énekekben is hatalmasan szól. És mi is ugyanezt élhetjük át.

És ezért fontos: betegágyon fekve, nem is tudok már istentiszteletre jönni, vagy kórházba kell menni és ott leszek. És ott lehet, hogy nincs lehetőségem a laptopon

A MENNYEI ISTENTISZTELET ÉNEKE

---

vagy a telefonon keresztül részt venni az istentiszteleten, mert most kórházba kerültem és ott nem lehet használni a laptopot esetleg vasárnap 10 órákor. De akkor is az egyedülállóan a betegágyon fekvő is, ha még nincs is lehetőség átérezni a közösség jelenlétét minősítetten, akkor is igaz, ahogy János is átélte, ezért olyan bátorító, hogy János maga ezt az egész kijelentést úgy kapta, hogy egyedül volt az Úr napján az Úr Jézussal.

Ahogy említettem már, édesanya elmenetelekor, amikor az Úr hazavitte, azokban a pillanatokban, ahogy mellette lehettem, ott én a szó legteljesebb értelmében átéltem, mit jelent a mennyei istentisztelet és a földi istentisztelet együtt. Amikor találkozik azzal a hívó ember, hogy az Úr elvisz valakit magához, akit szeret – ez a menny –, a mennyből szólt a református kalauz szerinti napi ige, amit én fölolvashattam és talán még hallhatta édesanya, ha hallotta, én viszont hallottam meg olvastam, és egyszer csak elviszi magához. Éppen arról szólt az igei kijelentés a Máté 24 végéről, hogy az Úr ilyeneket szokott csinálni. Istentisztelet mennyen és földön.

És az élet istentisztelet ezek után nagyon egyszerű, ha belegondolunk. Hát, ha átélhetjük az Úrral a földi istentiszteletünkön ezt a drága igazságot, akkor nekünk ajándék, hogy amit itt minősítetten együtt a testvéri közösségben átélünk, ez ugyanúgy megvalósul az élet istentiszteletében. Egy köztársasági elnök is elmondhatja, hogy én a hivatalban lételem minden napját úgy szeretném megélni akárhogy is leszek, hogy az Istennek számot adva azt mondhasssa, hogy jól van, jó és hű szolgám. Mert az Úréi vagyunk és emlékeztek, az életünk istentisztelet.

És erre a legszebb példát maga Jézus hadd adja. Én most is Jézusról beszélek tehát. Az élet istentiszteletét a földi életben a földi istentiszteleten is, meg az élet hétköznapjain Jézusnál nagyobb példával nem lehet igazolni. Mit mondott Jézus még a kereszthalála előtt a mennyei Atyának? Atyám, „én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.”

A földi istentisztelet az élet istentiszteletében azt jelenti, amit itt a Vénekről olvastunk a legvégén – ezzel zárult ez a gyönyörű kép: „És a huszonnégy Vén leborult és imádta az örökkön örökké élő.” És ahogy mondtam, ez keretbe foglalva lezárja ezt a szakaszt, de közben, amit tesznek, ez megnyitja az élet istentisztelete számára a drága igazságot: leborulunk és imadjuk az örökkön örökké élő. Egy személyben, a házasságokban, a családban, különösen, ha a családtagok hitben járnak, de ha nem is, akkor meg mi képviselhetjük számukra az Úr jelenlétét, a hazaszeretetünkkel, bárminivel, amit teszünk. Ahogy Jézus is megélte.

És ebbe belefér az is, hogyha valami szentségtelen, nem méltó az Úrhoz, nem szent az életben, akkor ő attól megtisztít. Hallottátok, ezzel kezdtük az elején, hogy ő nemcsak megszabadított valamitől, hanem felszabadított valamire. És a hangsúlyt most erre kellett tennünk. Az Úr megtisztít, hogy aztán az ő tisztét tölthessük be, amit ő rendelt ki. Ilyen értelemben mi is részesévé leszünk az élet istentiszteletét megélve, imádva az Urat annak az isteni dicsőítésnek, ami a földi istentiszteletünkön is már minősítetten megélhető és nagy ajándék. Amit élünk hétköznap, az úrnapi istentiszteleten, gyülekezeti istentiszteleten is ugyanazok vagyunk, és ugyanazt éljük meg, csak együtt. De tovább kell lépni, nemcsak így lesz részévé, hanem a mennyeknek is részévé lesz.

Amit szintén kiemel a képpel, az arany poharak jó illatokkal voltak tele, amik a szentek imádságai. A Vének nemcsak hárfát tartottak, hanem arany poharakat a szentek imádságaival.

Az élet istentisztelete során is imádkozhatnak a szentek ma is, imádkoztok ti is, tudom, a gyülekezeti istentiszteleten is, a magányunkban is akár, a betegágyon fekve, és részei a mennyei istentisztelet dicsőségének.

Segítsen bennünket az Úr abban, hogy egyre jobban ismerjük meg az Úr Jézust így a Jelenések könyvét olvasva is, de annak a fényében, hogy ki is ő ott a központi helyen a trónteremben az istentiszteleten, a mennyei istentiszteleten. De itt meg ne álljunk, hanem azt is lássuk mindig majd a Jelenések könyvét olvasva, hogy ki is ő a mi földi istentiszteletünkön, és az élet istentiszteletünkön. Legyen ő példa is nekünk és legyen drága Megváltónk, akit most is imádjunk.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy leírtad Jánossal ezeket a drága kijelentéseket. És köszönjük, hogy úgy írtad le, ahogy. Hogyha nehezebben is érthető talán, mégis drága Lelked által gyülekezeti közösségben az egymás hite által élve megtapasztalhatjuk, hogy mit is jelent, hogy ki vagy te ott a mennyei dicsőségben az istentiszteleten. És köszönjük, hogy közben átélhetjük azt is teljes valósággal, hogy ki is vagy te, amikor a földi istentiszteleten a mi közösségünkben is imáadásban részesülsz. És köszönjük, hogy az élet istentiszteletében is ezt élhetjük meg.

Tudod, hogy nagyon bánjuk, amikor nem éltünk szentül, tisztán és nem is akarunk megmaradni semmiben, ami gátolná azt, hogy mi téged imádjunk és tiszteljünk teljes szívből. De köszönjük, hogy éppen a Jelenések könyvében is írod, leírtad, hogy azért lett a Megváltó szabadítónkká, hogy szabadok legyünk valóban a bűn uralmától. És ha el is esnénk, fölkelhetünk, megtisztítasz és élhetünk szentül, tisztán, mint királyok és papok.

Arra kérünk téged, hogy a gyülekezetbe, amikor jönnek a tégedet még nem ismerők, valóban az istentiszteleten azt érezzék át, hogy te vagy a központban, hogy nagyon szeretünk téged és egymást.

És köszönjük neked, hogy itt is hangzik az ének, szól az éneket kísérő zene. Köszönjük, hogy mi is átérezhetjük annak a boldogságát, hogy a te néped közösségében imádunk.

És áldunk téged azért az örömért és boldogságért, amit az élet istentisztelete jelent nekünk is.

Hadd kérjünk téged arra, hogy mi is azt a hivatást töltsük be, amit adtál. Kérünk, segítsd meg a vezetőinket. Köszönjük neked azokat, akik szeretnének hitben élni és így a te istenféllemedben élve végezni minden döntést, vezetést. És kérünk azokért is, akik nem ilyenek, de köszönjük, hogy a te eszközeid lehetnek.

Hálát adunk, hogy a háborús helyzetre ma is úgy gondolhatunk, hogy te bármikor adhatsz békét. Köszönjük, hogy azt is elmondtad, amíg nem lesz béke, a tieid addig is a tőled kapott békességet élhetik át, és ők is istentisztelettel, istentiszteleten imádkozhatnak téged.

Most a csendben elmondott imádságainkat is hallgasd meg, kérünk Jézusért.

Amen.

Örvendeztetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret. Dicsérjétek az Urat citerával; tízhúrú hárfával zengjétek néki. Énekeljétek néki új éneket, lantoljátok lelkesen, harsogón. Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges.

Zsoltár 33,1-4

245. ének

1. Dicséret a Szentháromságnak,
Egy örök Istennek,
Ki Ura mindennek
És teremtője a világnak:
Csak övé legyen a dicsőség
És a tisztesség!

2. Dicséret legyen az Atyának,
Ki teremtett épen
És takargat szépen
Szárnyai alatt hatalmának,
Sőt gondot tart bűnös testemre
S egész éltetemre.

3. Dicséret legyen a Fiúnak,
Ki értem testté lett,
S minden bűnt eltörlött,
És hozzám nagy-bő irgalmúnak
Jelenti magát az életben
S az ítéletben.

4. Dicséret legyen Szentléleknek,
Ki engem megszentelt
S magának pecsételt,
És vigassága a híveknek,
Ki vezérel az Igaz hitre
S örök életre.

5. Dicséret, áldás és dicsőség,
Erő és hatalom,
Örök birodalom,
Felmagasztalás és tisztesség
Légyen lelkemtől néked, Isten,
Mennyben és itten!